

Єднаймося в Просвіті!

...Вклякни перед зорею світовою,
Що пламеніє,
наче сонце креш,
Та не молися
мовою чужою,
Бо на колінах стоячи
умреш.

Дмитро ПАВЛИЧКО

14 (534)
2 квітня
2015 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталя Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

У ЧАС ПЕРЕМИР'Я – ПИЛЬНУЙ!

Відведення важкого озброєння від лінії фронту майже завершено, отже, активні бойові дії не за горами. Одного чудового ранку Україна знову прокинеться від шаленої стрілянини «градів», САУ та інших «тюльпанів» з «акаціями».

«Хай лишень трохи підсохне земля, з'явиться зеленка – і доблесні православні воїни Путіна з криками «Аллах акбар» знову, як сарана, полізуть віджимати собі українську землю. Такий закон степу. Зголодніла орда навесні завжди вирушає на війну. Так було споконвік, так буде й цього разу. І коли б українські можновладці час від часу таки заглядали в розумні книжки, а не лише в чужі гаманці, то ця проста формула не була б для них жодною таємницею. Як, зрештою, і багато інших формул. Але маємо те, що маємо, тому знову сподіватимемося на диво, що й цього разу нас пронесе і ми якось дамо собі раду...» – роздумує в «Українському тижні» Роман Малко.

Не хотілося б про це писати напередодні Вербної неділі і Великодня. Але як болить серце, коли дізнаєшся, що ще один український воїн не діждався свята. Болить душа і серце плаче. І з цим нічого не вдієш. Але так хочеться, щоб нарешті адекватно реагували на ситуацію і онлайн-обставини наші поводити. Бо одна справа постійно говорити про примирення, яке не наступає, і в час якого гинуть і дістають поранення наші воїни, і про те, що дамо «по зубам».

І щораз після перемир'я одержувати шалену стрілянину і котли, про які говорили і які передбачали всі, навіть не експерти, які чомусь стають дуже неприємними сюрпризами для українського Генштабу.

Щоправда, у зведеннях з фронту повідомляють, що на цей раз українська армія готує глибоко ешелоновану оборону, що буде і другий, і третій рубіж. І це хоч трохи заспокоює на тлі повідомлень про потужні поставки озброєнь для бойовиків і накопичення російських військ на кордоні з Україною. Виглядає, що Путін напередодні святкування Дня перемоги бажає піднести росіянам, а насамперед імпершовіністам і самому собі, подарунок. Як же не потішити своє самолюбство. Адже «вождю всіх народів» у час радянсько-німецької війни постійно підносили дарунки до святочних дат взяття міст чи територій, жертвуючи сотнями тисяч солдатів. Чом би не потішити себе і Путіну?..

Отож маємо це усвідомлювати й пам'ятати. Хоч у ці весняні передсвяткові дні так не хочеться ані думати, ані говорити про війну. А тим більше чекати свят в окопі. Чекати, коли і звідки прилетить міна чи реактивний снаряд. Але нічого не вдієш – Україна в огні. Кований чобіт російського окупанта топче її землю, знищує зав'язь нового життя, що прокидається після зими. І щоб вигнати чужинців, щоб порятувати життя, що народжується, щоб захистити Україну потрібно комусь рити окопи, стояти на чатах, готуватись до відсічі окупантам.

Аби тільки ми не забували про наших захисників. Згадаймо повсякчас молитовно, допоможімо за можливість матеріально, всіляко сприяймо волонтерам, які збирають і відправляють на фронт і далі так необхідні кевларові каски, бронезилети, амуніцію, ліки, харчі, бо держава і через рік війни так чомусь і не спроможеться належно виконати свій обов'язок і забезпечити військо попри всі заперення високих чиновників.

Маємо розуміти, що це така наша Вітчизняна війна. І в ній треба перемогти. Іншого не дано. Спаситель воскрес – воскресне й Україна.

Богдан ВІВЧАР

НАШІ СВЯТА

ЗА ТИЖДЕНЬ – ВЕЛИКДЕНЬ

Святою вербою б'ють, щоб здорові, веселі та багаті були. Цього року Вербна неділя припадає на 5 квітня.

Згідно з християнським вченням, у цей час, за тиждень до розп'яття, Спаситель Христос в'їжджав до Єрусалима на ослику, і миряни встеляли перед Ним дорогу пальмовим листям і всі вітали Його вигуком: «Осанна!»

Оскільки в Україні пальми не ростуть, то їх віруючі українці замінили вербовими гілками. Як ми знаємо, це дерево здавен вельми шановане серед нашого народу, тому що воно перше сповіщає про прихід весни.

Усе ближче і ближче кінець Великого посту. Віддавна особливу радість приносили шоста неділя і останній перед Великоднем тиждень, який має кілька народних назв: Чистий, Жилавий, Білий, Вербний, Цвітний (Квітний) тиждень, Лазарева субота тощо. На Галичині Вербний тиждень називали Шутковим.

З нетерпінням чекали останньої неділі посту діти, «бо то їхнє свято». Напередодні, тобто в суботу, майже всі сільські підлітки йшли на узлісся, щоб удосталь заготовити вербових гілочок і принести їх до церкви. У неділю біля храму відбувалася їх посвята.

У Вербну неділю в усіх церквах відбувається урочистий обряд посвячення ритуальних галузочок. Після богослужіння, на яке сходились усі мешканці, «бо гріх не піти до церкви, як святять вербу», – священник скроплював гілочки свяченою водою.

Першими намагалися взяти гілочки діти, адже кому відстанеться найбільша, «той буде найшасливішим». При цьому годилося відщипнути пухнастого котика і проковтнути, «щоб горло не боліло і не наростали в ньому гулі».

РАЗ ДОБРОМ ЗІГРИТЕ СЕРЦЕ...

ТВОРИ ДОБРО І ГОТУЙСЯ ДО ВЕЛИКОДНЯ

Всіх охочих запрошують долучитися до благодійної акції з допомоги онкохворим дітям.

З 19 березня у Музеї мистецтв Прикарпаття проводяться безкоштовні майстер-класи з розмальовування великодніх яєць. Всі кошти від реалізації виготовлених писанок будуть переведені на рахунок хворих дітей.

Організатором благодійної акції – Івано-Франківське обласне об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка. Спів-організатором заходу є Музей мистецтв Прикарпаття.

«Це чудова нагода підготуватися до Великодня і зробити добру справу – зібрати кошти для онкохворих дітей. Всі виручені від реалізації виготовлених писанок кошти будуть перераховані сім'ям дітей, яким потрібна фінансова допомога», – зазначають організатори.

Зібравшись неподалік церкви, підлітки постъобували одне одного зеленим віттям верби, приказуючи: Не я б'ю – верба б'є, Недалечко красне яєчко, За тиждень – Великдень! Не вмирай, не вмирай – Великодня дожидай!

Подібну обрядодію вчиняли між собою хлопці і дівчата: Шутка б'є – не я б'ю, Віднині за тиждень Буде Великдень – Недалечко – червоне яєчко!

Залишався звичай, коли матері по черзі «били» свяченими галузками своїх дітей, бажаючи їм: Не я б'ю – верба б'є: Будь великий, як верба, А здоровий, як вода, А багатий, як земля!

Селяни, повернувшись з відправи, встромляли галузки біля дороги чи на городі, «щоб освячене дерево пустило глибоке коріння». Від того, очевидно, українські села завжди потопали у вербах, їх приживляли обіч битих шляхів, ставків.

Перед тим як посадити галузку, казали: «Щоб росла Богові на славу, а нам, людям, на вжиток!» Справді-бо, з верби виготовляли різноманітні речі господарського призначення.

Крім доріг та обійсть, вербу висаджували в полі біля криниць, щоб вода завжди була чистою і холодною, на піщаних пагорбах та яровищах, аби зупинити ерозію ґрунтів і піскові буревії, обіч річок, щоб зміцнити береги від обвалів і замулення.

Посвячені галузки затикали також у хліві й стайні, «щоб нечиста не правувала, а шутка захищала хату, хлів, двір од грому й пожежі».

Виганяючи вперше корів на пасовисько, їх обов'язково благословляли свяченою вербою, «щоб нечисть не чіплялася до тварин і не губила череди».

Вербові гілочки клали за образи на покуті. Вважалося, що це дерево вельми помічне від багатьох недуг. Тому з галузок робили настоянки від шлункових хвороб, ревматизму, ран, гарячки.

Прибережена на покуті вербова галузка оберігала оселю від блискавок. Якщо надходила грозова хмара, її клали на поріг або ж підпалювали шматочок деревини, вважачи, що це допоможе «зупинити град і одвернути пожежу».

Отож у Вербну неділю обов'язково посвятить шутку...

З НОТАТНИКА

НА СПОВІДЬ ДО ТАРАСА З ГЕРОЯМИ НЕБЕСНОЇ СОТНІ У СЕРЦІ

Благодатну, благословенну самим Господом священну канівську землю, яка прийняла у своє лоно на вічний спочинок Кобзаря та Пророка української нації Тараса Шевченка, відвідало просвітянське товариство зі столиці Гуцульщини – Верховини – 9 березня. Саме цієї весняної пори, 1814 року, в селі Моринці на Черкащині, про що свідчить запис у церковній метричній книзі, у Григорія та Катерини Шевченків народився син Тарас, який наблизив українцям омріяний у страшній неволі новий світ, де «буде син і буде мати, і будуть люде на землі».

На сповідь до Тараса верховинські просвітяни з числа працівників освіти, культури, органів місцевого самоврядування за участі та підтримки голови Верховинської районної ради Івана Маківничука та заступника селищного голови Оксани Чубатько вирішили обрати шлях, освячений Майданом.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Національно-патріотична, культурно-просвітницька акція гуцулів розпочалася на столичному Майдані Незалежності рано-вранці 8 березня на місці загину безстрашних Героїв Небесної сотні.

Ми низько схилиємо голови перед пам'яттю українців, перед пам'яттю прикарпатців Романа Гурика, Сергія Дідича, Ігоря Дмитрива, Богдана Калиняка й інших земляків, перед пам'яттю білоруса, вірменина, грузина, перед світлою пам'яттю усіх Героїв Небесної сотні.

(Чит. 2 стор.)

ДУХОВНЕ

ХРЕСНА ДОРОГА

Велелюдна хресна хода відбулася неділюю дню в Івано-Франківську.

Вона почалася від церкви Царя Христа, вулицею Незалежності до Вічевого Майдану й архікатедрального митрополічного собору Святого Воскресіння.

Від стації до стації тяжкий Хрест Христа несли священники, семінаристи, військові, міліціанти, представники молоді, освітян, різних верств міської громади у молитві й чуваннях про муки Ісуса і проханнях про відвернення війни, дарування миру і спокою Україні.

По закінченні хресної ходи у Свято-воскресінському соборі відбулась молитовне почитання частини животнового Хреста Господнього.

Теодор ДРОВНИЧ

ВШАНУВАННЯ

ПЕРЕРВАНИЙ ПОЛІТ

У 16-ту річницю загибелі лідера НРУ і нації В'ячеслава Чорновола прикарпатці вшанували Героя України і всіх полеглих за її волю.

В Івано-Франківську біля його пам'ятника відбулася поминальна панахіда і віче. Після молитви і покладання квітів промовці – заступник міського голови Михайло Верес, заступник голови ОО НРУ Ярослава Єфімчук, колишній керівник секретаріату НРУ Дмитро Захарук наголосували на жертовності життя і чину Чорновола, на тому, що нам нині так не вистачає його і людей такого штибу. Він упав у польоті. Незламний, нескорений, вільний...

В ім'я нашої вільної Вітчизни.

Н. К.

НА ТОМУ СТОУ

ДБАЙМО ПРО ЗАВТРА

В Україні формально одна державна мова – українська. Насправді ж в Україні дві державні мови, хоч це не записано в Конституції.

Ступінь русифікації України такий високий, що записане в Конституції неможливо запровадити на практиці. Очевидно, що мовну орієнтацію людей не можна виправити статтею в Конституції.

Але нація, яка записала в Конституції одну державну мову, мусить думати, як забезпечити, щоб записане в Конституції стало реальним фактом.

Зараз іде війна. Але вона рано чи пізно скінчиться. Росія не виграє цієї війни. Позаземні сили не допустять цього.

Крим буде повернено Україні. Сибір, Кубань і Далекий Схід дістануть автономію. Калінінградська область відійде до Європи.

Це буде історичний період, який сприятиме Україні думати про свою державну мову.

З НОТАТНИКА

**НА СПОВІДЬ ДО ТАРАСА
З ГЕРОЯМИ НЕБЕСНОЇ СОТНІ У СЕРЦІ**

(Поч. на 1 стор.)

– Пом'янімо наших безстрашних лицарів, які віддали найдорожче для кожного землянина – життя за свободу, Незалежність, за щасливе завтра Соборної України, за європейський вектор життя рідного народу, – розпочинає Богослуження Літургію перед пам'ятним хрестом за невинно убитими отцем Юрій Стефлюк, священник Верховинської церкви Успіння Пресвятої Богородиці УПЦ КП, який вважав за святу обов'язок відправитися з делегацією просвітян до столиці й відправити поминальне Богослужіння на Майдані. Молимося і згадаємо полеглих Героїв України під час Революції гідності, яка відкрила новий шлях для нової, європейської, України.

Запалені лампадки кладемо до підніжжя хреста і монументальних стел. На центральній з них закарбовано назавше: «Вічна пам'ять Героям Небесної сотні», «Душу й тіло ми положим за нашу свободу!», «Вогонь запеклих не пече!».

«ГЕЙ, ПЛИНЕ КАЧА ПО ТИСИНИ...»

Чи могла передбачити Самостійна Україна, що на двадцять третьому році Незалежності вона знову насипатиме могили над своїми полеглими синами, вкритиме їх державними прапорами, а під українським небом тужно сурмитиме рекем? Посивілим крилом, ніби з небес, прилинула на київський майдан давня карпатська балада, схилилася до ніг постріляних і закатованих, закричала у серця живих: «Гей, плине кача по Тисині...»

**Плине кача по Тисині,
Ой, плине кача по Тисині.
Мамко моя, не лай мені,
Мамко моя, не лай мені...**

Ось так промовляє з чорної гранітної плити, застиглої у вічності, чийсь журливий голос. Можливо, вродливого чорнявого юнака-студента факультету філософії Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Романа Гурика, який загинув від пострілу снайпера у скроню. Дівчина, яка намагалася врятувати життя юнакові, обливається сльозами і згадує:

– Поки я притримувала його руку, щоб поставити крапельницю, він без тям, рефлекторно, інстинктивно (оскільки був у комі) стиснув мої пальці в своїй долоні. Я ніколи не забуду цю своєрідну спробу втриматися за життя. Ніколи не забуду це останнє рукоцісткання. «Червоний хрест» та мітингари, які занесли його на ношах у карету швидкої допомоги, кричали: «Тримайся! Героям слава!». Наша влада не варта цих юнаків, наших ГЕРОІВ. Героям слава! Ромі слава! Посмертно...

А можливо, до нас долинає голос 45-річного покутянина з Городенки Сергія Дідича, голови районної організації ВО «Свобода», депутата Городенківської районної ради, сотника Івано-Франківської сотні на столичному Майдані. Він завше був на передовій, а дружина – на Майдані. Того «чорного» вівторка, 18 лютого 2014 року, граната спецназівця обірвала молоді життя.

Тут, на Майдані, в обрамленні квітів і вінків, – світлина всіх Героїв. Прислухайтеся до їхнього голосу – адже кожен із них з вами розмовляє: про вогонь революції, про перемогу над тиранами, про вільну Україну, про сім'ю, родину, про дружину, діток маленьких-сиротинків...

Наслухаю ще один тривожний голос зі стели, що праворуч від хреста, – то синівський голос, звернений до посивілої від страшною звістки про загибель єдиного сина старенької матусі:

Україні потрібна україномовна еліта, яка сьогодні бракує. Державі належить думати, як таку еліту виховати. Потрібні елітні школи. Найпрестижніші європейські нації вдаються до елітних шкіл, де виховано елітні кадри для держави. Такі школи треба запровадити і в Україні.

Президент і Міністерство освіти вже зараз мають думати про загальні обриси таких шкіл і від загальних обрисів переходити до конкретних кроків з організації системи елітного навчання. Це мають бути загальноосвітні школи від першого класу до 11-го чи 12-го.

Учні цих шкіл мусять на період навчання проживати при школах. Учні до таких шкіл добирали міністерство освіти з дітей бійців добровольчих куренів та учасників АТО. Будуть учнями цих шкіл діти українських робітників і селян, письменників, артистів, діячів мистецтв, а також видатних державних діячів...

Навчання може бути безплатне або якоюсь мірою платне. Можна розробити

Делегація просвітян Верховинського району під час поминальної панахиди за упокій Героїв Небесної сотні на Майдані Незалежності та вулиці Інститутській у Києві

**Мамо, не плач. Я повернусь весною,
У шибку пташиною вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А може, дощем на поріг упаду.
Мамусенько, вибач за чорну ступину,
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.**

Неподалик, уквітчаний розмаїттям кольорів веселки й устелений букетами живих квітів, аркуш білого паперу – і батькова рука з метеликом біля ліжечка любшої донечки.

Тут, на вулиці Інститутській, на Майдані – меморіал пам'яті, меморіал слави, меморіал української твердині й віри у перемогу демократії, у перемогу добра над злом – священної віри у Матір Україну, у міцній українській дим, який ми зводимо власними руками, жертвоністю Героїв Небесної сотні та оборонців Соборності України на Донбасі.

**ЩОБ НЕ ЗАГОВОРИЛИ ДЕРЕВА,
ЇХ ЗРУБАЛИ, А СУДДІ ЗАІМІЛИ**

Біля кожного пам'ятного місця на Майдані я зупинявся і намагався осмислити подвиг в ім'я нашої Незалежності. До мене підійшла жінка поважного віку і спитала:

– Що ви думаєте: чому зрубали всі дерева на Інститутській, на місці кривавого розстрілу протестувальників?

Я розгублено відповів: не знаю. Хоч, правду кажучи, помітив, що через це стало якось незвично, пустельно, бідно.

– Дерева вирували, щоб приховати від слідства місце злочину бандитської влади Януковича. Немає дерев – немає злочину.

Ось таку версію тлумачила мені жінка-журналіст одного зі столичних мас-медіа і продовжувала:

– Як гадаєте: хто дав команду спилити ці дерева?

– Гадаю, що саме ті, які добре знають, хто давав команду вбивати наших хлопців... Та хочеться вірити, що вбивць таки знайдуть, – відповів з надією.

– Ви, бачу, – оптиміст. А я дивлюся на речі критично. Немає ще в нашій Українській державі української влади. Тому й вірити не можна можновладцям. Столиця України і після Революції гідності далі говорить російською, мислить російською. Верховна Рада, Кабінет міністрів, вийшовши за поріг державних будівель, солодко смакують «язик» московського окупанта.

– Якби ви вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя... – зацітував. І глибоко зітхнув... А ще сказав, що прямомо до української національної святині – Канева, на Чернечу гору. На сповідь до Тараса...

Василь НАГІРНЯК,
голова Верховинського товариства «Просвіта»
ім. Т. Шевченка, заслужений журналіст України
Світлина Романа КЛИМА

для батьків, а також для учнів старших класів якусь форму праці для шкіл.

Місяця розташування цих шкіл мають добиратися в україномовних ареалах України, щоб діти з перших класів перебували в україномовному середовищі, де всі співробітники шкіл – від прибиральниці до директора – були реально, а не офіційно україномовні.

Випускники цих шкіл на загальних підставах вступатимуть до військових, адміністративних або цивільних вишів.

Міністерство освіти вже зараз має створити у своєму штаті комісію елітних шкіл, яка розроблятиме статут і загальні положення навчання та функціонування цих шкіл, з тим, щоб подати до відповідного комітету Верховної Ради проект закону «Про елітні школи України».

Само собою нічого не робиться. Думаймо, плануймо і розробляймо майбутнє нашої держави!

Возведем відродження України в ранг державної політики!

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

КОЛІЗІЇ

ДЖУРІВСЬКА ІСТОРІЯ

Є в Снятинському районі велике мальовниче село Джурів, і живуть у ньому набожні, працюючі, гостинні люди. Після війни багато сімей, здебільшого заможних, було вивезено в Сибір. Так нова влада намагалася позбавити підтримки вояків ОУН, що мали схрони в джурівських лісах, і вночі, коли влада в селі інколи переходила в їхні руки, не раз приходили в церкву помолитись за свою перемогу і, як в ті часи говорилося, самотійну Україну.

За реєстром в області й райцентрі ця, порівняно невелика церква, і досі називається греко-католицькою.

Цілком природно, що після виходу з підпілля УГКЦ надіялася повернути собі храми, відібрані в неї і передані Московському патріархату, але в Джурові це виявилось неможливим. Православна громада вже була набагато більшою.

Історична справедливість мусила поступитись нинішній, і для синів джурівчанина Йосипа Никифорука – чоловіка твердої волі, доброго господаря і справжнього лицаря християнського духу не знайшлося греко-католицької парафії ні в рідному селі, ні в районі, а лише в Канаді, де проживають вже багато років.

Щодо першочергового богослужіння, то православна громада УПЦ КП його не допустила і греко-католицька вирішила спорудити нову церкву чи богослужбову каплицю.

Але і в цім намірі наткнулась на опір церковної православної двадцятки на чолі з отцем Я. Петруком і слухняної йому голови Джурівської сільської ради І. М. Заграновської.

Протягом останніх 12-ти років греко-католицька громада багато разів зверталася в сільську раду з проханням виділити їй земельну ділянку для будівництва культової споруди, і щоразу отримувала як не відмову, то пропозицію вибирати місце на околицях села, куди вірянам добиратись було б дуже важко.

Не допомогло вирішити земельне питання і звернення до Снятинської райдержадміністрації архієпископа Коломийсько-Чернівецької єпархії Миколи Сімаїла та попередній лист керівництва облдержадміністрації, адресований голові сільської ради І. М. Заграновській, яка уже вп'яте чи шосте займає своє владне крісло.

Все ж, на сьогоднішній день, є деяке зрушення, оскільки в другій декаді березня в селі побувала комісія з участю в ній представника від облдержадміністрації, Снятинської райради і Коломийсько-Чернівецької єпархії, яка домовилася з сільським головою щодо винесення на чергову сесію питання про виділення для будівництва греко-католицької церкви земельної ділянки на території між школою і будинком культури.

Чим закінчиться ця джурівська історія, сказати важко, але є надія, що в ці передвеликодні дні джурівчани згадають про заслуги греко-католицької Церкви перед Україною, ким були їхні батьки, діди-прадіді і не допустять, щоб меркантильні інтереси місцевих чиновників знову взяли гору над законом про свободу совісті і релігійні організації.

Степан ДАСЕВИЧ,
джурівчанин, громадський правозахисник

ДІЯ

МИ ЦЕ ВЖЕ БАЧИЛИ**В приміщенні ветеранських організації Івано-Франківська відбувся ініційований ними круглий стіл**

Зазначимо, що нещодавно відбулася державна реєстрація Громадської організації «Євромайдан українського народо-владдя імені Героїв Небесної сотні». Отож голова Всеукраїнського об'єднання ветеранів, заслужений юрист України В. Гуменюк звернувся до своїх побратимів, що, враховуючи їхній вік, вони вже не в змозі бути на передовій фронті сьогоднішньої Вітчизняної війни поруч з героїчними синами та онуками. Зате свій життєвий досвід і патріотизм він закликає мобілізувати для зміцнення фронтового тилу Батьківщини. Слід готуватися до найгірших сценаріїв, адже на карту покладено нашу територіальну цілісність і майбутнє української нації.

В. Гуменюк просить звернути особливу увагу на здійснення реформ. На жаль, їх гальмують, урядові структури не виконують основні вимоги Євромайдану, не зрозуміла й кадрова політика. Як приклад – жодного судового процесу над організаторами й виконавцями жорстокого розгону мирних учасників Євромайдану та масового їх убивства. Скажімо, Указом Президента Олександр Дніпров, який значився в списку осіб, що підлягають люстрації, як колишній заступник міністра освіти Д. Табачника був призначений на надвисоку посаду – заступником глави Адміністрації Президента. Тепер він буде працювати з документальним і протокольним забезпеченням, наданням громадянства і державних нагород. Новопризначений міністр інформаційної політики П. Стець досі не вплинув на ситуацію навколо сепаратистських і російських телеканалів, які й далі зомбують московською пропагандою схід України.

З початку АТО в бойових діях першими взяли участь організовані добровольчі батальйони Євромайдану. Та на сьогодні вони не мають механізму легалізації у структурах МВС чи Міністерства оборони. Ці батальйони не отримують належного озброєння і соціального захисту, що позбавляє права на отримання статусу учасника АТО і відповідних пільг.

Наслідком некваліфікованих (а можливо, навмисних) рішень щодо стратегії і тактики бойових дій на фронті маємо значні людські матеріальні й територіальні втрати. Наведене вимагає рішучих дій з метою проведення люстрації, перетестації, перевірки Генштабу, Міністерства оборони, керівництва АТО, силових структур і посадових осіб ПНБО.

На думку Всеукраїнської ветеранської організації, не можна продавати прибуткові й стратегічні підприємства під час війни, коли їх скуплять за безцінь олігархи чи чужоземні інвестори, як от підприємства спиртової промисловості «Укрспирт». Ця промисловість завжди була одним із важливих джерел наповнення державного бюджету. А її продають. Також громадську організацію «Євромайдан українського народо-владдя імені Героїв Небесної сотні» турбує приватизація державних лісогосподарських об'єднань разом із майновими комплексами, що призведе до втрати валютних надходжень, руйнування екосистеми, знищення тварин, занесених до Червоної книги.

Не менш важливою проблемою є приватизація стратегічних підприємств. Та хіба можна уявити собі, що такі підприємства як пошуково-видавничі видання «Книга пам'яті України» чи Українська студія хроніко-документальних фільмів «Укрхроніка» опиняться у приватних руках? У 2013 р. державні підприємства перерахували до державного бюджету прибуток в сумі 6,3 млрд. грн., а за 11 місяців 2014 р. – 3,8 млрд. грн.

Згідно концепції ВОВ, головною метою є знищення олігархічних кланів, а теперішній Уряд планує їхнє подальше збагачення за рахунок українського народу, що здійснювали і їхні попередники.

На круглому столі було обговорено сьогоднішній політико-економічний стан у державі. В обговоренні взяли участь В. Сав'юк, Б. Борович, М. Боднар, С. Каспрук, Р. Салига, М. Жовтяк та інші. Прийнято ухвалу з календарним планом заходів-противаг безглуздим і шкідливим для держави діям урядових кіл. Узагальнено також дані про форми участі в здійсненні волонтерської допомоги війнам АТО і їхнім родинам.

Михайлина БОДНАР,
член Секретаріату обласного відділення ВОВ

ЖИТТЯ «ПРОСВІТИ» ВІДРОДИЛИСЬ, ЩОБ ДІЯТИ

У Надвірні відроджено районне товариство «Просвіта» ім. Т. Шевченка
27 березня в Надвірнянському районному Будинку культури відбулась конференція просвітян Надвірнянщини. Головним завданням зібрання стало ухвалення рішення про відродження Надвірнянського районного товариства «Просвіта».

У конференції взяли участь 64 делегати з 28 осередків, які діють на теренах Надвірнянщини. Окрім делегатів у роботі конференції взяли участь запрошені: заступник голови обласної «Просвіти» Євген Романишин, Надвірнянський міський голова Зіновій Андрійович, а також представники духовенства і засобів масової інформації.

Делегати конференції затвердили порядок денний, обрали мандатну та лічильну комісії. Головуючий Богдан Березицький виступив з короткою доповіддю про перспективи і поточний стан діяльності «Просвіти» у Надвірнянському районі. Головну увагу акцентував на потребі відродження районного товариства, яке останні п'ять років не проводило просвітняську роботу на належному рівні.

«Хочемо, щоб ми ухвалили рішення щодо відродження районного товариства «Просвіта» і започаткували новий етап розвитку «Просвіти» у нашому районі і щоб районне товариство стало консолідуючим чинником цілеспрямованої роботи з місцевими просвітняськими осередками краю», – зазначив Б. Березицький.

Приємно зауважити, що на конференції було відзначено добру роботу Надвірнянської міської «Просвіти» за 2013–2015 роки. Її визначну роль у консолідації громадськості під час Революції гідності. Як зазначила очільник Надвірнянської міської «Просвіти» Ганна Михайлівна Мохнач, Надвірнянський Майдан розпочався з «Просвіти» і став об'єднуючим для усієї громади району.

Згадуючи історію новітнього просвітняського руху на Надвірнянщині, варто згадати установчі збори 31 березня 2013 року, на яких відбулось заснування Надвірнянського міського осередку товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка. Тоді голова організаційного комітету Михайло Ноняк зазначив: «Ми ставимо собі за мету створити потужний осередок, який був би дієвим, співпрацював із різними громадськими організаціями, духовенством, Церквою, владою. Сьогодні нелегкі часи для нашої держави й міста, існує дуже багато проблем, серед яких виховання молоді, пропаганда здорового способу життя і спорту». Власне багато просвітян плекають надію, що відроджене районне товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка стане консолідуючим чинником цілеспрямованої роботи з місцевими просвітняськими осередками краю.

Присутній на конференції Надвірнянський міський голова Зіновій Андрійович у своєму виступі зазначив: «Просвіта» завжди була оберегом українства й об'єднувала українців».

Делегати конференції обрали голову Надвірнянської районної «Просвіти» Богдана Березицького, двох заступників та Рад районного товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка.

Всеволод КИСІЛЕВСЬКИЙ,
west-info.if.ua

КОНТАКТИ

Лютневі сходини «Пагоні» на доброчинному концерті в Нью-Йорку

СЛАВА УКРАЇНЕ І ЖЫВЕ БЕЛАРУСЬ!

Саме такими словами привітав мене у своєму зворотному листі поважний пан Марат Клакоцкі, який очолює в Нью-Йорку згуртування «Пагоня»...

Під час інтерпретації моєї поезії на мові близьких українцям слов'янських народів, перекладів на білоруську мову зокрема, я й познайомився з паном Маратом. Високим рівнем культури, ввічливістю і лояльністю на моє прохання відгукнувся мені у відповідь білоруський патріот і дисидент Марат Клакоцкі і в цьогорічному лютневому номері тамтешнього часопису «Весткі й паведамленьні» опублікував мого вірша на білоруській мові «Цішыня».

Але наша взаємна переписка тривала... Спілкування з етнічним білорусом не склало для мене жодних проблем, за його словами, цитую: «...я ніколи не вивчаю української мови, але амаль даслоўна яе разумею. Нашыя мовы настолькі падобныя, што перакладчыкі не пат-

рэбныя...» (укр. «...я ніколи не вивчав української мови, але майже дослівно її розумію. Наші мови настільки подібні, що перекладачі не потрібні...»). Але я все ж писав і далі листуюся з Маратом з поваги до білоруських продемократичних дисидентів у США виключно на білоруській мові, яка напролюд легка і милозвучна в спілкуванні.

Ми зговорилися, обміркували взаємні українсько-білоруські проблеми в діаспорі. Основною проблемою, яку Марат бачить у сучасній білоруській проблематиці розвитку – це білоруська мова. В диктаторській Республіці Білорусь білоруська мова геть занепадала, її витіснила російська, і статус білоруської мови як державної залишився тільки на папері, бо серед білоруської молоді створили тренд всебічних перспектив розмовляти тільки російською... Єдиною опорою, яка акцентує в собі білоруську мову, культуру, літературу є білоруська діаспора в США. Окрім

екзілової Білоруської Народної Республіки в США (те ж, що українська екзілова УНР-рада, яка передала свої повноваження українській владі в 1991 році), яка на еміграції рятує білоруську культуру від русифікації на батьківщині батьки Лукашенка, слід відзначити інші просперуючі білоруські організації, зокрема згуртування «Пагоня», яке, окрім власної преси, щорічно випускає літературний альманах білоруських письменників закордону «Беларус».

З мого боку, як лояльного до білоруських дисидентів українця, я вирішив допомогти тим, що в грудневому (2014 року) номері львівського наукового журналу «Український психолого-педагогічний збірник» опублікував одну зі своїх статей (за попередньою домовленістю з редакцією) на білоруській мові. Готую подальшу статтю про історію БНР в роки Громадянської війни 1917–1922 років теж на білоруській мові. Усі ці наукові збірники відсилаю Марату в США, наше товариство «Опір Західній Україні» в Празі фінансово підтримує видання «Весткі й паведамленьні», якого він є редактором, оскільки воно терпить фінансову скруту, адже виходить за рахунок передплати і не має жодної сторонньої фінансової підтримки.

Але те, що робить білоруська діаспора для українців – неocenенне!.. В березневому номері видання «Весткі й паведамленьні» йдеться про доброчин-

ний концерт, який відбувся в рамках проведення сходин згуртування «Пагоня» 14 лютого в Нью-Йорку. Окрім пісень, у виконанні білоруського барда Сяржжика Сокалава-Воюша, який у своїй передмові розповів тамтешній діаспорі про культурні та братні зв'язки білоруського й українського народів, на завершення концерту всі присутні з гордістю заспівали гімн Білорусії «Мы выйдзем шчыльнымі радамі» та гімн України «Ще не вмерла...» під вивішені стяги Білорусії (звісно біло-червоно-білий, а не той радянської БССР, що запровадив Лукашенко в 1995 році) та України. Окрім того, за що у своїй статті висловлюємо глибоку подяку згуртуванню «Пагоня», кошти, зібрані за результатами проведення доброчинного концерту (2000 доларів США) підуть, цитую в оригіналі, про що зазначено у виданні «Весткі й паведамленьні»: «...на протези тяжко пораненому українському патріоту з Дніпропетровської області Сергію Товстикову (прим. його дружина родом зі Жлобіна, корінна білоруска), який у війні на сході України втратив обидві руки...»

Хай Бог благословить обидва братні народи у їхній боротьбі з російськими шовіністами...

Слава Україні і живе Білорусь!..

Олег ПАВЛІВ,
очільник товариства
«Опір Західній Україні» в Празі,
член ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

ДЕНЬ ІНФОРМАЦІЇ ЧИТАЙ. ПІЗНАВАЙ. ВІДПОЧИВАЙ

На завершення Всеукраїнського тижня юнацької книги, обласна бібліотека для юнацтва організувала день цікавої інформації «Читай. Пізнавай. Відпочивай». Завідувачка інформаційно-бібліографічного відділу Оксана Шинкаренко для учнів 8 класу природничо-математичного ліцею провела огляд інформаційної виставки періодичних видань «Журнальні спокуси весни», розповіла коротку історію зародження періодики, ознайомила присутніх з періодичними виданнями різної тематики і спрямування, провела вікторину «Світ періодики».

Популяризація періодичних видань набула в бібліотеці особливої значущості. Для того, щоб робота з періодичними виданнями велась ефективно й систематично, в стінах бібліотеки був проведений прес-моніторинг «Гаряча десятка». До неї увійшли журнали «Весвіт», «Дніпро», «Перевал», «Чумацький шлях», «Дім і сім'я», «Міжнародний туризм», «Однокласник», «Сто талантів», «Країна», «Український тиждень».

МУЗЕЙ ЦЕРКВА ПІДПІЛЬНА І ВІЛЬНА

При парафії Святої великомучениці Параскеви в с. Фитківці відбулось урочисте відкриття та освячення Музею історії підпільної Української Греко-Католицької Церкви.

Чин освячення здійснив правлячий архієрей Коломийсько-Чернівецької єпархії владика Василій (Івасюк). У своєму пастирському слові владика наголосив на цінності нашої підпільної Церкви.

«Ми сьогодні дивимося на ці документи, за якими є життя людей, молитви, праця і терпіння. Хочеться подякувати отцям Іванові Качанюку та Миколі Григору, що вони це все зібрали й зберегли для молодого покоління, котре має знати свою історію та свою культуру. Ви є прикладом для інших парафій», – наголосив єпископ.

Опісля відбулась академія, присвячена історії Української Греко-Католицької Церкви в часи підпілля.

Музей створювався понад десять років. Ідея його створення належить о. Івану Качанюку та о. Миколі Григору, які хотіли увіковічнити пам'ять про буремні події історії нашої Церкви в XX столітті.

В експозиції музею представлено: літургичні та особисті речі духовенства і вірних 1946–1989 років, колекція антимінсів, стародруків, ручних хрестів, фотографій, документів, а також унікальна збірка довоєнних та підпільних монашеских габітів.

Що таке душа? Коли вона в людини з'явилася? Все добре, що є в нас, високе прекрасне – це ж усе душа.

Ніщо так не єднає націю, як пісня.

Народ, що втрачає пам'ять, втрачає життя.

Іноді жити для нації – річ більш героїчна, ніж умерти за неї.

Нація живе доти, доки народжує героїв, і вмирає тоді, коли за неї нікому вмерти.

Українці – нація поетів.

Собори душ своїх бережить, друзі... Християнство – релігія любові. В цьому вся його суть, вся сила.

Довженківські коні несуть творця свого в розкритті обійми вічності, в житті, якому не буде кінця.

Любити ближнього – це найважливіша з людських наук, вона вистраждана людством, але як нелегко вона дається літературі й кожному з нас.

Богдан СУШЕВСЬКИЙ, просвітянин

МИ – УКРАЇНЦІ ШАНУЙМО ДОБРИХ ЛЮДЕЙ!

У квітні варто згадати світлої пам'яті патріота України Олесь Гончара. Ім'я Олесь Гончара дороге нам ще з далеких повоєнних років, бо кожен бачив в Олесеві Терентійовичу людину великого таланту, а хто зміг глянути глибше в його твори, бачив за ними патріота України.

Наш народ був і є носієм безмежної любові до України, до свого краю, глибокої пошани до доброзичливих людей. Взірцем у цьому для кожного з нас були і є постаті українських митців. В цьому ряду на шановному рівні стоїть Олесь Гончар. Подаю частину висловів письменника про мораль, сенс життя:

Боже, яке коротке людське життя. Один змичок. Думаймо про велике, навчись прощати – це чи не найбільша з мудростей.

Розум живиться свободою. Яка таки гарна в нас мова: коники бризнули з-під ніг! Дякую Богові, що дав мені народитися українцем.

АНОНС

І ПОВІЯВ ОГОНЬ З ХОЛОДНОГО ЯРУ

Цієї весни виповнюється 95 років загибелі Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака, а також 95 років створення Холодноярської бригади і Степової дивізії – легендарних добровольчих формацій, які взяли участь у Всеукраїнському повстанні проти російських окупантів навесні, влітку й восени 1920 р.

Ювілейні, 20-ті, вшанування борців за волю України пройдуть у Чигирині й Холодному Яру **25–26 квітня 2015 р.** за участю Святого Патріарха Київського і всієї Русі-України Філарета.

Історичний клуб «Холодний Яр», полк «Азов», ДУК «Правий Сектор», Українська Православна Церква Київського патріархату, Черкаська обласна державна адміністрація, Національний заповідник «Чигирин» та ВО «Свобода», ініціатори цьогорічних меморіальних заходів у Холодному Яру, закликають усі воєцькі формації та патріотичні середовища під час Всеукраїнської холодноярської прощі вшанувати полеглих у визвольній боротьбі за Українську державність у 1917–1920 та 2014–2015 роках.

ПЛАН ВШАНУВАНЬ:
25 квітня, субота, Чигирин, Богданова гора, бастион Дорошенка, збір о 10.00, початок о 10.30, молебень за Україну патріарха Філарета, благословення патріарха Філарета воякам, виступ владців, командирів батальйонів, освячення зброї, прес-конференція керівництва Черкаської області, командирів батальйонів.

25 квітня, субота, Чигирин, стадіон, 13.15, виступи командирів батальйонів і полків, політиків, керівників Чигириня, парад учасників АТО, урочисте прийняття добровольців до лав добровольчих полків і батальйонів, показові виступи вояків різних частин, змагання між ними, святочна феєрія.

25 квітня, субота, Чигирин, центр, 17.00–22.00, мистецький фестиваль козацької слави «Холодний Яр-2015» за участю провідних українських гуртів, виступи вояків, волонтерів і політиків, прес-конференція музикантів, конкурс знавців Холодного Яру, відвідання резиденції Богдана Хмельницького.

26 квітня, неділя, Мельницький, центр, збір о 10.00, поч. о 10.30, покладання квітів і вінків до Меморіалу героям Холодного Яру, вшанування Головного отамана Холодного Яру та холодноярців Петра Токовенка, Прохора Деркача, Руденка і Гаврилка (Полтавця), освячення символічної могили братам Чучупакам, вшанування борців за волю України.

Звертаємося до громадських організацій, політичних партій та фізичних осіб з пропозицією ставати співорганізаторами.

Просимо здійснювати пожертви на організацію вшанувань на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 51687553 09029011. Перевіши кошти, зателефонуйте.

Жертводавці вважаються співорганізаторами вшанувань.

До зустрічі в Холодному Яру!

ОРГКОМІТЕТ

Контактні телефони: 099-133-46-65, 067-111-32-42, 066-709-83-16.

З РОСИ І ВОДИ!..**ВІТАЄМО!**

Івано-Франківські обласне і міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка щиро вітають члена Ради міського об'єднання, кандидата педагогічних наук, заслуженого працівника освіти України, депутата обласної ради, щирого українського патріота

**Зеновія БЕРЕГОВСЬКОГО
з 70-річчям!**

Свою багаторічну плідною працю на ниві освіти й творення місцевого самоврядування, людською щедрістю Ви зробили і робите значний особистий внесок у процеси відродження України. Знаємо й високо цінуємо Вашу самовідданість і просвітницьку працю. Прийміть від нас слова щирої вдячності за Вашу активну життєву позицію і діяльність зі створення надійної духовної та інтелектуальної основи розвитку суспільства, за активну просвітницьку діяльність, що сприяє підвищенню духовності, національної свідомості й патріотизму молоді.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, творчого натхнення і многих благословенних літ! З роси і води!

**Голова ІФ ОО ВУТ «Просвіта»
ім. Т. Шевченка Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ,
голова ІФ МО ВУТ «Просвіта»
ім. Т. Шевченка Василь БОЙКО,
відповідальний секретар
ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Наталія СИНИЦЯ**

СКАРБИ**ДУХОВНИЙ ПУТІВНИК**

Традиційно у березні в Івано-Франківській обласній бібліотеці для юнацтва проходить Всеукраїнський тиждень юнацької книги. Цьогорічний тиждень проходить під назвою «Нас об'єднує книга». Розпочався він урочистим відкриттям – «Скарби священної книги» – духовний путівник. З давніх часів і до сьогодні Біблія – найвеличніша світова скарбниця духовності. Ця книга несе не лише духовну, релігійну, але й надзвичайно велику історичну та культурну цінність для молодого покоління.

Учні ЗОШ № 11 почули цікаві розповіді гостей свята: отця Йосафата Фітеля ЧСВВ, ігумена монастиря Царя Христа УГКЦ, який розповів про вплив Біблії на формування духовного, яке міняє людину з глибини душі; Наталії Миколаївни Сологуб, заступника голови Благодійного фонду Юрія Дерев'янка, яка ознайомила з напрямками роботи Благодійного фонду, подарувала обласній бібліотеці для юнацтва Біблію для дітей в перекладі; Микола Юрійовича Кобрини, головного спеціаліста управління культури, національностей та релігій облдержадміністрації, який висвітлив роль Біблії, Божого слова у житті українського народу; Світлани Богданівни Говери, матері-героїні, громадської діячки благодійного фонду «Солідарність», вчительки християнської етики ЗОШ № 11, яка зауважила, що кожна книжка вдосконалює людину, а особливо, коли цією книгою є Біблія.

Виступили Світлана Михайлівна Гнідунець – голова громадської організації «Сім'я майбутнього» та Катерина Говера – голова молодіжної громадської організації РЕМА.

Модератор зустрічі Тамара Цісельська, бібліотекар читальної зали, представила відеопрезентацію «Інтерв'ю з Богом». Учасники заходу мали можливість перевірити свої знання з Біблії, взявши участь у вікторині «Як ви знаєте Біблію».

Була презентована також книжкова виставка «Ти – творець власної духовної краси», з якої можна дізнатися про найважливішу книгу в житті кожної людини – Біблію.

Н. К.

НЕЗАБУТНІ**СЛОВО – ВІЧНЕ**

Минуло двадцять літ як відійшов у вічність лауреат Шевченківської премії, колишній політв'язень, поет Тарас Мельничук. Цій даті присвячено день пам'яті в Коломиїській міській бібліотеці № 2 для дітей імені Тараса Мельничука, в якому взяло участь методичне об'єднання вчителів-філологів районного відділу освіти.

Вшанування пам'яті нелегкої долі уродженця с. Уторопи на Косівщині розпочалося після молитви біля меморіальної дошки Мельничукові, до якої запросив священик Михайло Дзюба. Завідувачка Любов Данищук розповіла біографію поета, перебезжовану віршами, ознайомила з його книжками і з публікаціями про нього, а також – з експозицією музею-кімнати в бібліотеці.

Цікавим був виступ вчительки Мишинської школи Наталії Тимофіїв, яка прокоментувала відеофільм про зустріч

ЗУСТРІЧІ**ЦІЛЮЩА СИЛА**

На кафедрі українознавства Івано-Франківського національного медичного університету відбулась зустріч майбутніх лікарів з письменником, поетом, фізиком, журналістом і громадським діячем Миколою Симчичем. Організатори й активні учасники зустрічі – завідувач кафедри українознавства, академік Володимир Качкан і викладач цієї ж кафедри, кандидат філологічних наук Микола Сулятицький.

Медичною елітою назвав своїх вихованців автор понад сімдесяти книжкових видань: поетичних, прозових, художніх і художньої документалістики, монографій В. Качкан і високо оцінив творчість гостя.

Як учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, який не раз зустрічався з лікарями, на зустрічі заторкував якомога глибші пласти не лише дилем «фізики і медики» чи «фізики і лірики», але й проблем морально-етичного, патріотичного, релігійного, психологічного виховання і суспільного життя. Пріоритетом у цьому

ДО ПЕРВНІВ**ХТО АВТОР**

Українці знають пісні про Січ на слова Івана Франка «Гей, Січ іде, красен мак цвіте! Кому прикре наше діло, нам воно святе...». Широкий масі народу відома пісня «Гей, там на горі Січ іде, гей малиновий стяг несе...». Її співають уже п'ять поколінь. В одних друкованих джерелах читаємо, що її автор – Клим Обух, в інших – Кирило Трильовський, засновник «Січей». Тож хто?

Цікаво було прочитати на сторінках нашої газети також про цікаві дослідження з історії лемків, бойків, гуцулів.

Те, що мав можливість прочитати, це дуже скромні повідомлення.

Наприклад, «Лемки селилися по обох схилах Бескидів, у межиріччя Сяну й По-

у школі з Тарасом Мельничуком. Учениця Оля Ковбелі зачитала свою наукову роботу про образи квітів у його поезіях. Спогадами поділилися колишній політв'язень і побратим Василь Шовковий з Печеніжини, проаналізували життя і творчість поет Василь Рябий та кандидат філологічних наук Микола Васильчук з Коломиї, виступив з букетом присвят Мельничуку поет Іван Війтенко з Коршева.

Як зауважила методист райвідділу освіти Галина Мочернюк, у школах, вивчаючи літературу рідного краю, вчителі їздять на могилу Тараса Мельничука в Уторопах, до чого залучають учнів, філологи поглиблюють пізнання слова і самого майстра, щоб дати школярам добрі знання.

Отже, поет України і далі живе у своїх віршах, намагає нас своїм талантом, зміцнює дух.

Михайло СЛОБОДЯН, член НСЖУ

складному процесі М. Симчич вважає вірність клятві Гіппократа. Академік В. Качкан акцентував увагу майбутніх лікарів на цілющих і життєтворчих властивостях слова, яке треба леліяти, сокотити, зрошувати, вирощувати, бо слово-зерно мусить кільчитися, степом розігнатися, колосом продзвонитися, аби на Майдан Нації не спізнитися. Цілющим і дієвим словом стає тоді, коли наснажене великою вірою і любов'ю до Бога і своєї Батьківщини. Тільки наповнене «чуттям великої родини» слово перетворює народ, націю на нездоланну силу супроти найстрашніших і найдиких ворогів-окупантів.

– Успішно протистояти ординціям XXI століття допомагають лікарі й волонтери, котрі на рівні з бійцями проявляють чудеса героїзму. З них треба брати приклад, в них треба вчитися, наголосую майбутнім лікарям, бо це – наука великої віри і героїзму, незнищенного відчуття добра і справедливості. – Наголосив на зустрічі М. Симчич, і з цим погодилися усі учасники зустрічі.

Микола БЕРЕЗОВИЧ,
м. Івано-Франківськ

праду, а також на захід від річки Уж. Отримали назву від слова «лем» (у значенні «лише»). Деякі дослідники пов'язують походження лемків з білими хорватами.

Походження українських горян – бойків виводили (зокрема, С. Верхратський) за аналогією з лемками, з особливостей їхньої лексики і жваної бойками частки «бойе» (у значенні «так»). Інша гіпотеза пов'язує походження бойків з кельтськими племенами боїв.

Походження назви гуцулів деякі вчені пов'язують з молдавським «гоц», «гуц», інші – зі словом «кочул» і т. ін.

Знаймо більше про нашу минавшину.

Богдан СУШЕВСЬКИЙ, просвіт'янин

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ!..**КАЛЕНДАР ПРОСВІТ'ЯНИНА****КВІТЕНЬ**

(Закінчення. Поч. у № 13)

15 КВІТНЯ

25-річчя підняття українського національного прапора на Івано-Франківській міській ратуші.

17 КВІТНЯ

195 років від дня народження Келестина Скоморівського (1820–1866), українського поета й перекладача, уродженця с. Долиняни тепер Рогацького району.

130 років від дня народження Якова Тефледжука (1885–?), майстра писаних столів, уродженця с. Микуличин тепер Яремчанської міськради.

18 КВІТНЯ

Міжнародний день пам'ятників та історичних місць. День пам'яток історії та культури.

День довкілля (третя субота квітня).

120 років від дня народження Юрія Шкрумеляка (1895–1965), поета, письменника, перекладача, автора творів про визвольні змагання УСС–УГА, січового стрільця, уродженця с-ща Ланчин тепер Надвірнянського району.

155 років від дня народження Уляни Кравченко (1860–1947), вчительки, поетеси, активної учасниці жіночого руху в Галичині.

22 КВІТНЯ

Всесвітній день Землі.

23 КВІТНЯ

Всесвітній день книги і авторського права.

140 років від дня народження Мюстафосенка (1875–1920), українського художника, уродженця с. Пороги тепер Богородчанського району.

25 КВІТНЯ

110 років від дня народження Дарії Столярчук (Ярославської) (1905–1982), письменниці, журналістки української діаспори США, уродженки м. Станіслав (тепер – м. Івано-Франківськ).

26 КВІТНЯ

100 років від дня народження Зенона Городиського (1915–2002), представника української діаспори у США, громадського діяча, доктора права, учасника похідних груп ОУН (м), уродженця с. Семаківці тепер Коломиїського району.

100 років від дня народження Михайла Лози (1915–1994), педагога, літературознавця у діаспорі, автора наукової праці «Гуцульщина в науковій літературі», який вчителював у Косові.

100 років від дня народження Віталія Смоляка (1915–1982), українського режисера й актора, який в 1947–1955 і 1968–1975 рр. працював в обласному музично-драматичному театрі.

29 КВІТНЯ

Міжнародний день танцю.

30 КВІТНЯ

60 років від дня народження Євгена Бондаренка, композитора, уродженця м. Коломия.

Підготував Петро АРСЕНИЧ

АРТ-ЕТЮД**ВІЧНО ПРЕКРАСНИЙ**

Обласна бібліотека для юнацтва до Міжнародного дня театру підготувала арт-етюд «Вічно юний і прекрасний».

Шанувальники театрального мистецтва мали змогу поспілкуватися з актором Івано-Франківського академічного обласного театру ляльок ім. М. Підгірянки. Цьогоріч театр відсвяткував свій 70-літній ювілей. Франківський театр ляльок – один із найстаріших і є одним

із найкращих лялькових театрів в Україні, доказом цього є численні нагороди на Міжнародних та Всеукраїнських фестивалях.

Юні театралі переглянули уривок із вистави «Зоряний хлопчик». Головний режисер театру Володимир Підцерковний розповів про репертуар театру, його сьогоднішнє та реальне. Закінчилася зустріч жвавим діалогом між актором і молодими глядачами – учнями гімназії № 2.

УСМІХНІТЬСЯ

***

Влада завжди тримає руку на пульсі життя народу. До речі, найефективніше місце для промацування пульсу – горло.

***

Організація з безпеки і співробітництва в Європі оголошує набір сліпоглухонімих на посаду спостерігачів у Донбасі.

***

Після рішення відправляти хабарників у зону АТО чисельність української армії почне зменшуватися навіть китайців.

***

Приходить на засідання Уряду Арсенія Яценюк – жодного міністра. Дивується й телефонує міністру МВС Авакову:

– Арсене Борисовичу, в чому справа, де члени Уряду?

– Не хвилюйтесь – усі прийшли до мене з повинною. Чекаємо вас, Арсенію Петровичу...

***

Якщо дозволити Комбатам приходити на засідання ВР з автоматами, то реформи в країні підуть набагато швидше.

***

Мер Києва Віталій Кличко заявив, що проїзд у метро дорожчати не буде:

– Проїзд, як і раніше, буде коштувати один жетончик, – сказав мер міста.

***

Зараз Рада ЄС гаряче обговорює два питання:

1. Росія.

2. Тероризм.

Нерозуміло одне – навіщо одне питання розбили на два?

***

– Я навіть не знаю, скільки заробляю... – скромно відповів Путін на прес-конференції.

Голос за кадром: «Насправді Путін знав скільки, просто забув, як називається це число з 18 нулями»

***

Коли робимо з дитиною уроки – я сиджу як політик: нічого не знаю, але роблю розумний вигляд.

***

Не просіть грошей у держави – не для того вона їх у вас відбирала.